

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jiřího Vašíčka a soudců Mgr. Pavla Mádra a Mgr. Hany Slané ve věci

žalobců: a) **Ing. Jan Boháč**, narozený 27. 3. 1956
bytem Masarykovo nábřeží 2058/38, 110 00 Praha 1 - Nové Město
b) **Radim Boháč**, narozený 15. 5. 1988
bytem Štěpařská 1196/18, 152 00 Praha 5 - Hlubočepy
c) **Terezie Ratajová**, narozená 15. 5. 1988
bytem Na Hlinkách 418, 252 25 Zbuzany
všichni zastoupeni advokátkou JUDr. Zorkou Černohorskou
sídlem Balbínova 384, 261 01 Příbram II

proti

žalované: **Česká republika - Státní pozemkový úřad**, IČO 01312774
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3
zastoupený advokátem Mgr. Miloslavem Strnadem
sídlem Jugoslávská 620/29, 120 00 Praha - Vinohrady

o nahrazení projevu vůle, o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Blansku (dále jen „soud I. stupně“) ze dne 21. 9. 2023, č. j. 12 C 182/2021-497,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se v napadeném výroku I. **potvrzuje**.
- II. Ve výroku II. o nákladech řízení se rozsudek soudu I. stupně **mění** tak že:

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Remešová.

- žalovaná je povinna zaplatit žalobci a) na náhradě nákladů řízení částku 25 433 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupkyně žalobců JUDr. Zorky Černoorské;
 - žalovaná je povinna zaplatit žalobci b) na náhradě nákladů řízení částku 12 716,50 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupkyně žalobců JUDr. Zorky Černoorské;
 - žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni c) na náhradě nákladů řízení částku 12 716,50 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupkyně žalobců JUDr. Zorky Černoorské.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci a) na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 9 613,80 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupkyně žalobců JUDr. Zorky Černoorské.
- IV. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci b) na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 4 806,90 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupkyně žalobců JUDr. Zorky Černoorské.
- V. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni c) na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 4 806,90 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupkyně žalobců JUDr. Zorky Černoorské.

Odůvodnění:

Průběh řízení před soudem I. stupně

1. Podanou žalobou se žalobci domáhali vydání rozhodnutí, kterým by soud nahradil projev vůle žalované uzavřít s nimi smlouvu o bezúplatném převodu (mimo jiné) pozemku parc. č. 294/12 v k. ú. Jasinov, obec Letovice (dále také předmětný pozemek), přičemž přesné znění smlouvy o převodu uvedli v žalobním petitu. Pozemek parc. č. 294/12 v k. ú. Jasinov se stal předmětem tohoto řízení až na základě rozšíření žaloby ze dne 7. 9. 2020, která byla připuštěna usnesením soudu I. stupně ze dne 8. 10. 2020. Původní řízení (zahájené dne 17.12.2019) bylo před soudem I. stupně vedeno pod sp. zn. 12 C 247/2019. Usnesením ze dne 30. 6. 2021 soud I. stupně některé pozemky (včetně předmětného pozemku) vyloučil k samostatnému řízení, které bylo následně vedeno pod sp. zn. 12 C 182/2021. Usnesením ze dne 22. 11. 2022 (č. j. 12 C 182/2021-134) ve znění opravného usnesení ze dne 25. 11. 2022 (č. j. 12 C 182/2021-141) poté soud I. stupně vyloučil k samostatnému projednání všechny pozemky mimo předmětný pozemek. Toto usnesení nabylo právní moci 15. 12. 2022. Počínaje tímto dnem zůstal předmětem řízení sp. zn. 12 C 182/2021 jen pozemek parc. č. 294/1 v k. ú. Jasinov, obec Letovice. K procesní historii tohoto řízení odvolací soud odkazuje na body 1– 8 odůvodnění napadeného rozsudku.
2. Žalobci uplatněný nárok odůvodnili tím, že jsou oprávněnými osobami ve smyslu § 4 zákona č. 229/1991 Sb. (dále také zákon o půdě) k uplatňování restitučních nároků (z titulu náhrady za v minulosti odňaté a poté nevydané nemovitosti v k.ú. Prosek, k.ú. Smíchov a k.ú. Košíře) jako dědicové původní vlastnice Anny Půlkrábkové, zemřelé 9. 12. 1963, jejíž spoluvlastnický podíl činil ideální 1/9 vzhledem k celku nevydaných nemovitostí, když žalobce a) uplatnil restituční nárok ke spoluvlastnickému podílu ve výši id. 1/18 a právní předchůdkyně žalobců b) a c) JUDr. Miroslava Boháčková (zemřelá 1. 7. 2014) uplatnila restituční nárok ke spoluvlastnickému podílu ve výši id. 1/18 vzhledem k celku. Restituční nárok byl veden pod č. j. PU 1107/92. Žalobci poukazovali na to, že ačkoli svůj nárok uplatnili již v roce 1992, o restitučním nároku nebylo ani

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Remešová.

po 30 letech dosud zcela rozhodnuto. Poukazovali dále na to, že vydání náhradních pozemků se nemohou domoci z důvodu nesprávné evidence výše jejich restitučního nároku žalovanou, jejíž postup je liknavý a svévolný. K tomu tvrdili, že v letech 2006 až 2012 se přihlásili 6× do veřejných nabídek náhradních pozemků vyhlášených žalovanou, avšak pouze někdy byli úspěšní. Následně podle žalované již neměli žádné restituční nároky k další účasti ve veřejné soutěži nabídek náhradních pozemků, proto se nemohli do těchto veřejných nabídek přihlásit, čímž žalovaná ještě prohloubila krivdy způsobené rodině žalobců za minulého režimu. Žalobci se obrátili na žalovanou výzvou ze dne 1. 7. 2019, aby jejich restituční nároky zaefektivovala ve správné výši, a upozornili, že některé pozemky byly vyvlastněny za účelem výstavby; na toto žalovaná odpověděla, že jí prováděné ocenění (podle vyhlášky č. 182/1988 Sb. ve znění pozdějších předpisů) není v rozporu se zákonem o půdě. Ještě dne 2. 7. 2019 se žalobci přihlásili se skutečnou výší svého nároku, ale žalovaná přihlášku zamítla pro nedostatečnou výši restitučního nároku. Žalobci výši svého restitučního nároku odvozovali od znaleckého posudku prof. Ing. Renáty Schneiderové Heralové, Ph.D. ze dne 20. 9. 2019, která ocenila předmětné nevydané pozemky na celkovou částku 8 304 364 Kčs s tím, že tyto pozemky byly podle regulačního plánu určeny k zastavění; proto pozemky byly znalkyní oceněny jako stavební. Uvedli dále, že data přechodu vlastnického práva na stát k odňatým pozemkům plynou z vyvlastňovacích titulů, kterými jsou darovací prohlášení ze dne 29. 3. 1960 a odúmrť – odmítnutí dědictví po Anně Půlkrábkové, kdy k přechodu na stát došlo ke dni úmrtí Anny Půlkrábkové, tedy její smrti dne 9. 12. 1963. Žalobci se na základě nového přecenění svého restitučního nároku přihlásili do další veřejné nabídky žalované dne 5. 10. 2020, ale žalovaná opět zamítla jejich přihlášku jako neplatnou. Žalobci poukazovali i na to, že žalovaná byla opakovaně kritizována Nejvyšším soudem za obhajování názoru o zemědělském charakteru předmětných nevydaných pozemků. V průběhu paralelních soudních řízení žalobci zjistili, že část jednoho z předmětných pozemků (PK 5 v k. ú. Košíře) byla žalobcům vydána, proto se podle dodatku č. 1 znaleckého posudku prof. Heralové v důsledku toho snížil jejich restituční nárok o 80 000 Kč. Jejich skutečný restituční nárok tedy činí 8 224 364 Kčs, což odpovídá restitučnímu nároku žalobce a) ve výši 4 112 182 Kčs, u žalobce b) a c) ve výši 2 056 091 Kčs pro každého z těchto žalobců. V závěrečné fázi řízení před soudem I. stupně žalobci uvedli, že jejich restituční nárok byl doposud uspokojen v částce 1 387 334,53 Kč. Měli tedy za to, že zbývající (nevyčerpaná) část jejich restitučního nároku je dostatečná pro vyhovění žalobě ohledně předmětného (náhradního) pozemku.

3. Žalovaná se žalobou nesouhlasila a v průběhu celého řízení setrvala na stanovisku, že by žaloba měla být zamítnuta. V řízení učinila nespornou aktivní legitimaci žalobců, když nerozporovala, že jejich právní předchůdkyní Anně Půlkrábkové vznikl nárok na převod náhradních pozemků za nevydané pozemky v k. ú. Smíchov, Košíře a Prosek na základě jednotlivých rozhodnutí vydaných žalovanou. Učinila dále nespornou výši doposud uspokojených nároků žalobců a v závěrečné fázi řízení i to, že jejich nárok není promlčen. V první fázi řízení zpochybňovala, že vybraný náhradní pozemek (parc. č. 294/1 v k. ú. Jasinov) je potenciaálně převoditelný. V tomto směru se později její stanovisko změnilo, když v podání soudu ze dne 28. 7. 2023 uvedla, že již považuje za nesporné, že předmětný pozemek je převoditelný. Rovněž považovala za nesporné, že předmětný pozemek lze ohodnotit cenou 99 330 Kč. Co však žalovaná po celou dobu řízení rozporovala, byla výše restitučního nároku žalobců, resp. ocenění pozemků, které jim nebyly vydány. Ve shodě se žalobci měla za to, že předmětné nevydané pozemky přešly na stát k 31. 3. 1960 a k 9. 12. 1963 a že charakter těchto pozemků je třeba posuzovat k těmto datům. Žalovaná zásadně nesouhlasila s tím, že by nevydané pozemky měly v rozhodné době (1960 - 1963) stavební charakter. Namítala, že znalkyně prof. Ing. Heralová ve svém znaleckém posudku (zpracovaném dle zadání žalobců) nesprávně posuzovala stav nevydaných pozemků podle regulačních plánů z 30-tých let 20. století, přestože tyto pozemky byly platnosti a účinnosti, neboť byly zrušeny zákonem č. 84/1958 Sb. a nelze je tedy považovat za platnou územně plánovací dokumentaci. Změna charakteru těchto pozemků (tím, že byly zastavěny) nastala až po jejich přechodu na stát, což vyplývá mimo jiné z leteckých snímků. K tomuto svému názoru odkazovala na znalecký posudek Ing. Pavla Pelce, který si nechala

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Remešová.

vypracovat, když tento znalec stanovil cenu nevydaných pozemků žalobců na částku 2 196 604 Kčs. Tímto posudkem tedy zpochybňovala správnost žalobci předloženého posudku prof. Heralové. Žalovaná v průběhu řízení trvala na tom, aby soud I. stupně nechal vypracovat revizní znalecký posudek, který přezkoumá posudek prof. Heralové. Dodala, že pokud předložený posudek prof. Heralové trpí závažnými vadami, nepřecenila restituční nárok žalobců dle jejich požadavků, proto za dané situace nelze spatřovat na její straně liknavost nebo svévoli.

4. Soud I. stupně provedl dokazování listinnými důkazy, a to včetně znaleckého posudku prof. Renáty Schneiderové Heralové ze dne 20. 9. 2019 (ve znění dodatku č. 1 ze dne 21. 10. 2019), znaleckého posudku Ing. Pavla Pelce ze dne 3. 1. 2021, dále také výsledkem znalkyně prof. Renáty Schneiderové Heralové, a po takto provedeném dokazování rozhodl rozsudkem ze dne 21. 9. 2023, č. j. 12 C 182/2021-497 tak, že žalobě o nahrazení projevu vůle žalované uzavřít se žalobci smlouvu o bezúplatném převodu pozemku parc. č. 294/1 v k. ú. Jasinov, obec Letovice vyhověl s tím, že tento pozemek bude převeden žalobcům do jejich spoluvlastnictví, když žalobci a) bude převeden spoluvlastnický podíl ve výši id. 1/2 vzhledem k celku, žalobci b) ve výši id. 1/4 vzhledem k celku a žalobci c) ve výši id. 1/4 vzhledem k celku (výrok I.). Dále rozhodl o povinnosti žalované nahradit žalobcům na nákladech řízení společně a nerozdílně částku 60 566 Kč (výrok II.). Jak z odůvodnění rozsudku vyplývá, soud I. stupně vycházel z toho, že ke dni rozhodnutí byl restituční nárok žalobců nesporně uspokojen do výše 1 296 958 Kč (co do částky 259 881,14 Kč jako nesporný restituční nárok a co do částky 1 037 076,39 Kč na základě pravomocných rozsudků soudů v paralelních řízeních). Soud I. stupně v odůvodnění, konstatoval rozpor mezi znaleckými posudky předloženými žalobci (prof. Heralové) a žalovanou (Ing. Pelce). Uvedl, že i kdyby bylo vycházeno z žalobci zpochybňovaného posudku Ing. Pelce, který restituční nárok žalobců za nevydané pozemky ocenil částkou 2 196 604 Kč, pak by aktuální zbývající restituční nárok žalobců dosáhl částky 899 646 Kč. Za situace, kdy mezi účastníky bylo nesporné, že předmětný náhradní pozemek (parc. č. 294/1 v k. ú. Jasinov) má cenu 90 330 Kč (*pozn. odvolacího soudu: správně mělo být 99 330 Kč, viz odstavec 9 odůvodnění tohoto rozsudku*), pak ke dni vyhlášení rozsudku nedošlo k překročení restitučního nároku žalobců. V dalších částech odůvodnění se soud I. stupně zabýval posuzováním liknavosti žalované při uspokojování restitučních nároků žalobců na vydání náhradních pozemků, a v tomto směru dospěl k závěru, že žalovaná postupovala jednoznačně liknavě a svévolně, v důsledku čehož nároky žalobců uplatněné žalobcem a) a právní předchůdkyní žalobců b) a c) JUDr. Miroslavou Boháčovou již v roce 1992 dosud nebyly vypořádány. Soud I. stupně v odůvodnění zmínil i judikaturu Nejvyššího soudu v obdobných řízeních a v některých paralelních řízeních s tím, že rozhodnutí v této věci je v souladu i se zásadou jednotného rozhodování stanovenou v § 13 občanského zákoníku. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 142 odst. 1 o.s.ř. a žalobcům přiznal částku 60 566 Kč představující náklady za jejich právní zastoupení.

Odvolání žalované

5. Proti tomuto rozsudku žalovaná podala odvolání, kterým navrhovala, aby rozsudek byl zrušen a věc byla vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení. Žalovaná uplatnila tři hlavní odvolací námitky. První námitkou bylo to, že soud I. stupně přesně nezjistil výši restitučního nároku žalobců, když vycházel z toho, že u žalobců nedochází k překročení výše jejich restitučního nároku ani podle znaleckého posudku Ing. Pelce. Tento závěr však není správný, neboť soud I. stupně nepřihlédl k rozsudku Okresního soudu v Břeclavi ze dne 28. 6. 2023 (č. j. 10 C 10/2020-1199), kterým bylo rozhodnuto o převodu náhradních pozemků na žalobce v celkové hodnotě 865 410 Kčs, a dále k rozsudku Okresního soudu v Břeclavi ze dne 7. 8. 2023 (č. j. 10 C 10/2020-1291), kterým bylo rozhodnuto o převodu náhradních pozemků na žalobce v hodnotě 57 942 Kčs. Dovožovala tedy, že před vyhlášením rozsudku soudu I. stupně byl v rámci dalšího paralelního řízení vedeného žalobci uspokojen jejich restituční nárok o další částku ve výši 923 352 Kčs. Ke dni vydání rozsudku soudu I. stupně tedy bylo rozhodnuto (ať už formou veřejných nabídek nebo v rámci paralelních řízeních) o vydání pozemků žalobců v celkové hodnotě 2 268 926,12 Kčs. Pokud by tedy bylo vycházeno z ocenění restitučního nároku dle znaleckého posudku Ing. Pelce, restituční nárok žalobců byl

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Remešová.

ke dni vydání rozsudku již přečerpan a žalobě nemohlo být z tohoto důvodu vyhověno. Druhá odvolací námitka směřovala k tomu, že soud I. stupně se nevypořádal se dvěma rozpornými znaleckými posudky (posudek prof. Heralové předložený žalobci a posudek Ing. Pelce předložený žalovanou) a neustanovil revizního znalce k odstranění těchto rozporů. Žalovaná nadále zastává názor, že předmětné nevydané pozemky měly ke dni přechodu na stát zemědělský charakter, nikoli stavební. V tomto směru poukazovala na to, že nebyla vypořádána námitka, že samotná existence územního plánu ještě nesvědčí o stavebním charakteru předmětných (nevydaných) pozemků. Zmínila, že tyto rozpory soud I. stupně nevyřešil s odůvodněním, že pro toto řízení je to nadbytečné, a to s ohledem na jeho názor o nepřecherpaní nároku žalobců, i kdyby bylo vycházeno z ocenění dle znaleckého posudku Ing. Pelce. S ohledem na první odvolací námitku (překročení restitučního nároku) je za dané situace napadený rozsudek nepřezkoumatelný a je důvod k jeho zrušení. Poslední odvolací námitka směřovala do výroku o náhradě nákladů řízení. Zde žalovaná namítala, že odměna za právní zastoupení měla být vypočtena podle § 9 odst. 3 písm. b) advokátního tarifu (tj. 2 500 Kč za 1 úkon), když aktuální tržní cenu předmětného (náhradního) pozemku nelze zjistit bez nepoměrných obtíží. Dále nesouhlasila se zvýšením odměny podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu, když poukazovala na to, že všechna vyjádření žalobců ve věci se týkala všech žalobců najednou a právní zástupce žalobců neuplatňoval odlišnou argumentaci ve vztahu k jednotlivým žalobcům. Proto by bylo spravedlivější, aby náklady (resp. odměna) byla počítána pouze jednou a v plné výši. K tomuto názoru odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 26 Cdo 3664/2015.

6. Žalobci odvolání žalované považovali za nedůvodné a navrhli, aby napadený rozsudek byl odvolacím soudem potvrzen. Ke spornému ocenění jejich restitučního nároku (který je veden i pro jiné oprávněné osoby u žalované pod č. j. PU 1107/92) odkázala na všechna paralelní soudní řízení, kde soudy považovaly znalecký posudek prof. Heralové za úplný a nerozporný. Zmínili, že naposledy z tohoto posudku vycházel Okresní soud v Břeclavi v řízení vedeném pod sp. zn. 10 C 10/2020 a Nejvyšší soud ve věcech sp. zn. 28 Cdo 454/2023 a sp. zn. 28 Cdo 2984/2022. Dodali, že i Ústavní soud dne 26. 4. 2023 (řízení sp. zn. IV. ÚS 280/23) odmítl ústavní stížnost žalované proti rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 11. 11. 2022, sp. zn. 28 Cdo 2984/2022. K namítané výši jejich restitučního nároku uvedli, že v současné době, kdy byli pravomocně uspokojeni ohledně převodu náhradních pozemků v hodnotě 1 296 957,53 Kč a nepravomocně ohledně pozemků v hodnotě 865 410 Kč, 49 049 Kč a 36 409,30 Kč (tři částečné rozsudky Okresního soudu v Břeclavi ve věci vedené pod sp. zn. 10 C 10/2020) a ohledně částky 90 330 Kč (předmětná věc vedená u soudu I. stupně pod sp. zn. 12 C 182/2021). K poukazu na nesprávný výpočet nákladů za právní zastoupení uvedli, že předmětný pozemek je penězi ocenitelný, proto je třeba vycházet z hodnoty požadovaného pozemku. K tomuto odkázali na judikaturu Nejvyššího soudu v paralelních řízeních.

Závěry odvolacího soudu

7. Krajský soud v Brně jako soud odvolací (§ 10 o.s.ř.) po zjištění, že odvolání bylo podáno oprávněnou osobou (§ 201 o.s.ř.), že směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je přípustné (§ 201, § 202 a contrario o.s.ř.) a že bylo podáno včas (§ 204 o.s.ř.), v souladu s § 212 a § 212a o.s.ř. přezkoumal napadené rozhodnutí soudu I. stupně i řízení, které mu předcházelo, doplnil dokazování spisem Okresního soudu v Břeclavi sp. zn. 10 C 10/2020 a poté dospěl k závěru, že odvolání žalované není ve své podstatě důvodné.
8. Odvolací námitce žalované lze přisvědčit jen ohledně nesprávného dílčího závěru soudu I. stupně v tom směru, že u žalobců nedochází k překročení výše restitučního nároku ani podle vyčíslení znaleckého posudku Ing. Pelce (zpracovaného na objednávku žalované), který stanovil výši nároku žalobců v částce 2 196 604 Kčs. Z napadeného rozsudku vyplývá, že soud I. stupně vycházel z toho, že ke dni vyhlášení byl restituční nárok žalobců uspokojen co do výše 1 296 958 Kč a že je to mezi účastníky nesporné (viz bod 50 odůvodnění). Za situace, kdy vzal současně za prokázané, že náhradní pozemek parc. č. 294/1 v k. ú. Jasinov byl pro účely tohoto řízení oceněn částkou Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Remešová.

90 330 Kč (*pozn. odvolacího soudu: správně mělo být 99 330 Kč, viz odstavec 9 odůvodnění tohoto rozsudku*) a že dle znaleckého posudku Ing. Pelce žalobci mají aktuální nevyčerpaný restituční nárok ve výši 899 646 Kčs, tak soud I. stupně vycházel z toho, že zbývající restituční nárok žalobců je dostatečný pro převedení náhradního předmětného pozemku v ceně 90 330 Kč (*správně 99 330 Kč*). Proto na základě této úvahy žalobě vyhověl a podrobně se již nezabýval odstraněním rozporů mezi znaleckým posudkem prof. Schneiderové Heralové a posudkem Ing. Pelce.

9. Pokud se týká ceny předmětného náhradního pozemku (par. č. 294/1 v k.ú. Jasinov), odvolací soud poukazuje na určitý rozpor v odůvodnění napadeného rozsudku, když soud I. stupně v bodě 34 uvádí, že účastníci učinili nespornou cenu předmětného pozemku ve výši 99 330 Kč, v další části odůvodnění (body 51 a 52) pak tuto nespornou cenu uvádí v částce 90 330 Kč. Z obsahu spisu však vyplývá, že účastníci učinili nespornou cenu tohoto pozemku ve výši 99 300 Kč (nikoli 90 330 Kč); žalovaná podáním z 28. 7. 2023 (č.l. 432) a žalobci podáním z 2. 8. 2023 (č.l. 434).
10. Úvaha soudu I. stupně o tom, že je nesporné, že ke dni rozhodnutí (tj. k 21. 9. 2023) byl restituční nárok žalobců uspokojen co do částky 1 296 958 Kč, však není správná, když jak vyplývá z protokolu o jednání ze dne 14. 9. 2023, žalovaná již tehdy upozorňovala soud I. stupně na to, že od posledního jednání (které proběhlo 25. 5. 2023) Okresní soud v Břeclavi rozhodl nepravomocně o uspokojení dalších restitučních nároků žalobců ve výši 800 000 Kč. K prokázání této skutečnosti odvolací soud doplnil dokazování připojeným spisem Okresního soudu v Břeclavi sp. zn. 10 C 10/2020, ze kterého zjistil a vzal za prokázané, že v tomto řízení se na základě žaloby podané žalobci 7. 2. 2020 proti žalované řeší totožný restituční nárok, když předmětem řízení jsou však jiné náhradní pozemky. V tomto řízení bylo rozhodnuto třemi částečnými rozsudky, a to rozsudkem ze dne 28. 6. 2023, č. j. 10 C 10/2020-1199 (vyhověno ohledně převodu pozemků p. č. 183/74 v k. ú. Nové Mlýny a p. č. 7109 a 7108 v k. ú. Pohořelice nad Jihlavou – v ceně 865 410 Kč), rozsudkem ze dne 7. 8. 2023, č. j. 10 C 10/2020-1291 (vyhověno ohledně převodu pozemků p. č. 380/1, p. č. 377/1, p. č. 375/1, vše v k. ú. Drnholec, pozemku p. č. 305 v k. ú. Jevišovka – v hodnotě 49 049 Kč) a naposledy rozsudkem ze dne 17. 10. 2023, č. j. 10 C 10/2020-1489 (vyhověno ohledně převodu pozemků p. č. 2642/1 a p. č. 3854/1 v k. ú. Horní Věstonice – v hodnotě 36 409,30 Kč). Do všech těchto tří rozsudků bylo podáno žalovanou odvolání a o těchto odvoláních doposud nebylo rozhodnuto. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že ke dni rozhodnutí soudu I. stupně bylo pravomocně rozhodnuto o restitučních nárocích žalobců ve výši 1 296 957,53 Kč a nepravomocně rozhodnuto (řízení u OS Břeclav sp. zn. 10 C 10/2020) ve výši 865 410 Kč a 49 049 Kč. Celkem tedy bylo ke dni napadeného rozsudku soudu I. stupně rozhodnuto o restitučních nárocích žalobců v celkové výši 2 211 416,53 Kčs. S připočtením v mezidobí vydaného rozsudku Okresního soudu v Břeclavi ze dne 17. 10. 2023 (nárok ve výši 36 409,30 Kčs) lze dospět k závěru, že ke dni rozhodnutí odvolacího soudu bylo rozhodnuto o restitučních nárocích žalobců v celkové výši 2 247 825,83 Kč (a to bez zohlednění napadeného rozsudku v dané věci).
11. S ohledem na výše uvedené, tedy není možné při ocenění restitučního nároku vycházet z toho, že i ocenění restitučního nároku podle posudku Ing. Pelce (stanovené částkou 2 196 604 Kč) je dostatečné pro vyhovění této žalobě, ve které se jedná o převod náhradního pozemku v ceně 99 300 Kč. Za této situace je tedy třeba přesně určit výši restitučního nároku žalobců, když se jedná o skutkovou otázku, jejíž zodpovězení je nutné pro posouzení předmětné žaloby. Žalovaná má pravdu v tom, že soud I. stupně přesně výši restitučního nároku nestanovil a úplně se do podrobností nezabýval odstraněním rozporů mezi dvěma zmíněnými znaleckými posudky. Nicméně, jak vyplývá z obsahu spisu, soud I. stupně oba protichůdné posudky (včetně dodatku č. 1 k posudku prof. Heralové) provedl k důkazu a v bodech 25, 26 a 27 odůvodnění napadeného rozsudku vysvětlil, co z těchto posudků zjistil. Že za správný považuje nakonec znalecký posudek prof. Heralové, a nikoliv posudek Ing. Pelce, pak podle odvolacího soudu jednoznačně vyplývá z bodu 48 odůvodnění napadeného rozsudku, ve kterém soud I. stupně vyjadřuje právní závěr, že pozemky v minulosti převedené právní předchůdkyní žalobců na stát byly určeny k zastavení

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Remešová.

a že právně významné je nikoli to, že pozemky byly v době přechodu na stát vedeny v evidenci jako zemědělské, ale že je významné, že byly určeny k zastavění a že v následné době k jejich zastavění skutečně došlo. Soud I. stupně také v bodě 48 napadeného rozsudku odkazuje na příslušnou judikaturu k této otázce.

12. S ohledem na to, že z důvodu vyloučení části předmětu řízení nebyly součástí tohoto spisu (sp. zn. 12 C 182/2021) znalecké posudky prof. Heralové a Ing. Pelce, odvolací soud tyto důkazy zopakoval, když tyto znalecké posudky byly součástí připojeného spisu Okresního soudu v Břeclavi sp. zn. 10 C 10/2020, kterým byl u odvolacího jednání proveden důkaz [znalecký posudek prof. Renáty Schneiderové Heralové ze dne 20. 9. 2019 je založen jako příloha A) spisu a znalecký posudek Ing. Pavla Pelce ze dne 28. 7. 2021 je založen ve spise na č. l. 401-521 spisu]. Po zopakování těchto důkazů odvolací soud souhlasí se závěrem soudu I. stupně, že cena předmětných nevydaných pozemků (o které se opírá vlastní restituční nárok žalobců) činila k 24. 6. 1991 dle znaleckého posudku prof. Heralové (ve znění jeho dodatku č. 1) částku 8 224 364 Kč (viz závěr soudu I. stupně v bodě 26 napadeného rozsudku).
13. Odvolací soud dodává, že zásadní sporná otázka tohoto řízení (která byla významná pro kvantifikaci nutnou pro následné uspokojení restitučních nároků žalobců), tj. otázka povahy v minulosti pozbytých pozemků právní předchůdkyně žalobců, byla již mnohokrát a opakovaně vyřešena soudy v jiných paralelních řízeních ve prospěch žalobců (a to tak, že předmětné nevydané pozemky měly v době přechodu na stát stavební charakter). V tomto směru lze odkázat zejména na judikaturu Nejvyššího soudu, a to na usnesení ze dne 19. 10. 2021, sp. zn. 28 Cdo 2505/2021, usnesení ze dne 11. 11. 2022, sp. zn. 28 Cdo 2984/2022 nebo na usnesení ze dne 1. 3. 2023, sp. zn. 28 Cdo 454/2023. Ve všech těchto řízeních se soudy zabývaly porovnáváním znaleckého posudku prof. Ing. Renáty Schneiderové Heralové (předloženého žalobci) a posudku Ing. Pavla Pelce (předloženého žalovanou), když ve všech těchto věcech soudy dospěly k tomu, že závěry prof. Heralové jsou vyčerpávající, přesvědčivé, náležitě a logicky odůvodněné, a že žalovanou oslovený znalec Ing. Pavel Pelc nepracoval se všemi zjištěnými okolnostmi o stavu oceňovaných pozemků, včetně územně plánovací dokumentace; proto v těchto věcech soudy vycházely z toho, že posudek Ing. Pelce nebyl použitelný. Za takovéto situace Nejvyšší soud ve všech případech dospěl k závěru, že soudy nepochybily, pokud nevyslechly znalce Ing. Pavla Pelce k jeho (nepoužitelnému) posudku a nepochybily ani v tom, pokud nepřistoupily na návrh žalované k ustanovení revizního znalce. Postup a závěry Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 28 Cdo 2984/2022 pak byly podrobeny i přezkumu Ústavního soudu (ve věci sp. zn. IV. ÚS 280/23), přičemž obstály i z hlediska ústavnosti. S ohledem na četná rozhodnutí Nejvyššího soudu i Ústavního soudu mohli žalobci za dané situace legitimně očekávat (ve smyslu § 13 občanského zákoníku), že opětovně nastolená předběžná otázka bude posouzena stejně, tedy v souladu s ustálenou rozhodovací praxí (k otázce legitimního očekávání lze odkázat na rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 28 Cdo 3595/2018, či nálezy Ústavního soudu ve věcech sp. zn. II. ÚS 2742/07 a I. ÚS 398/04). Lze dodat, že žalovaná v tomto řízení nepřinesla nějaký zcela nový argument, který by zvrátil dosavadní judikaturu ohledně této otázky.
14. Pokud se týká hodnocení liknavosti a svévole státu, což je jednou z podmínek nutnou k tomu, aby dané žalobě mohlo být vyhověno (jak v mnoha obdobných sporech dovodila judikatura Nejvyššího i Ústavního soudu), zde odvolací soud odkazuje na podrobné a přesvědčivé odůvodnění napadeného rozsudku v bodech 46 a 47, včetně uvedení rozsáhlé judikatury. S těmito závěry odvolací soud souhlasí.
15. Odvolací soud souhlasí i s dalšími skutkovými zjištěními soudu I. stupně (uvedenými v bodech 11 – 24 odůvodnění napadeného rozsudku), jakož i s jeho právním závěrem uvedeným v bodě 44 odůvodnění napadeného rozsudku, na základě kterého dospěl k závěru, že žalobě bylo možné vyhovět. Odvolací soud má za to, že by bylo nadbytečné, aby všechny tyto skutkové i právní závěry (se kterými souhlasí) na tomto místě znovu opakovat. Lze dodat, že odkaz na skutkové i právní závěry předchozího rozsudku (v tomto případě napadeného rozsudku soudu I. stupně) je možný Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Remešová.

a že se nejedná o porušení povinnosti odůvodnit rozhodnutí ve smyslu § 157 odst. 2 o.s.ř. (k tomuto postupu lze odkázat na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 24. 10. 2006, sp. zn. 26 Cdo 3066/2005). Znovu lze zopakovat, že jediné, s čím odvolací soud nesouhlasil, byl právní závěr soudu I. stupně o tom, že pro rozhodnutí v této věci není významné přesně určit výši restitučního nároku žalobců, když měl za to, že dané žalobě bylo možné vyhovět, i kdyby bylo vycházeno z ocenění restitučního nároku dle znaleckého posudku Ing. Pelce (což mezi účastníky zůstalo sporné).

16. Z výše uvedených důvodů odvolací soud podle § 219 o.s.ř. napadený rozsudek ve výroku I. jako věcně správný potvrdil (výrok I. tohoto rozsudku).

Náklady řízení

17. Odvolací soud dále podle § 220 odst. 1 o.s.ř. změnil závislý výrok II. o náhradě nákladů řízení mezi účastníky před soudem I. stupně, neboť při jeho přezkumu dospěl k jiné výši nákladů plně procesně úspěšných žalobců, než soud I. stupně. Pochybení však spočívalo v jiných okolnostech, než které žalovaná uplatňovala jako třetí odvolací námitku (ve vztahu k výpočtu nákladů za právní zastoupení žalobců).
18. Pokud se týká otázky určení základní odměny za jeden úkon právní služby, zde soud I. stupně správně vycházel z ust. § 8 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb. v platném znění (dále advokátní tarif), dle kterého není-li stanoveno jinak, považuje se za tarifní hodnotu výše peněžitého plnění nebo cena věci, anebo práva v době započetí úkonu právní služby, jichž se právní služba týká. V tomto případě mezi účastníky nebylo sporu o tom, že cena žalobci vybraného náhradního pozemku (p. č. 294/1 v k. ú. Jasinov), který byl předmětem tohoto řízení, činí 99 330 Kč. Soud I. stupně správně vycházel ohledně této otázky i ze závěrů rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 7. 5. 2018, sp. zn. 28 Cdo 6064/2017. Pokud žalovaná v odvolání poukazovala na to, že v jiných řízeních vedených u Nejvyššího soudu bylo při stanovení tarifní hodnoty pro výpočet odměny vycházeno z ust. § 9 odst. 3 písm. a) advokátního tarifu, toto odvolací soud nezpochybňuje, ale dodává k tomu, že takovýto postup se uplatní jen v těch věcech, kde hodnotu věci nebo práva nelze vyjádřit v penězích, anebo lze tuto hodnotu zjistit jen s nepoměrnými obtížemi. Soudní praxe většinou vychází z toho, že pokud by z provedeného dokazování nebylo možné spolehlivě zjistit cenu věci nebo práva (v tomto případě cenu náhradního pozemku), a jen kvůli tomu by bylo třeba nechat vypracovat znalecký posudek ke zjištění této ceny, lze vycházet z ust. § 9 odst. 1-4 advokátního tarifu. Toto platí zvláště za situace, kdy cena věci (pozemku) je poměrně nízká a zpracování znaleckého posudku za účelem zjištění ceny jen pro účely stanovení odměny za právní zastoupení by bylo neúčelné; tedy slovy ustanovení § 9 odst. 1 advokátního tarifu by tato cena byla zjistitelná jen s nepoměrnými obtížemi. Pokud však cena věci nebo práva dosahuje z hlediska cenového významné hodnoty, jsou již časové a finanční náklady vynaložené na znalecké ocenění předmětu sporu v zásadě přijatelné. V takovémto případě tudíž nelze přijmout úvahu, že by zjištění hodnoty znamenalo neúčelné náklady. K tomuto závěru lze odkázat na nález Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2024, sp. zn. IV. ÚS 277/24. V poměrech projednávané věci, kdy mezi účastníky nebylo sporu o tom, že hodnota vybraného náhradního pozemku činí 99 330 Kč, tak nebylo žádného důvodu, aby při určení tarifní hodnoty bylo postupováno podle § 9 odst. 3 písm. a) advokátního tarifu, ale bylo třeba ji stanovit podle § 8 odst. 1 advokátního tarifu, což je obecnou zásadou (srov. i nález Ústavního soudu ze dne 17. 4. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 25/12).
19. Rovněž nebyla důvodná odvolací námitka žalované v tom směru, že při výpočtu odměny za právní zastoupení žalobců by nemělo být použito § 12 odst. 4 advokátního tarifu, podle kterého jde-li o společné úkony při zastupování více osob, náleží advokátovi za každou takto zastupovanou osobu mimosmluvní odměna snížená o 20 %. Zde lze odkázat na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 3. 2018, sp. zn. 28 Cdo 5966/2017 a na nález Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. I. ÚS 146/20, kde se soudy touto otázkou zabývaly. Žalované sice lze přisvědčit v tom, že Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 17. 2. 2016, sp. zn. 26 Cdo 3964/2015 dospěl k závěru, že „při

společném zastupování jedním advokátem, jehož úkony se musí týkat všech stejně, by nebylo korektní, aby výše odměny byla mechanicky advokátovi přiznána podle § 9 odst. 3 písm. a) ve spojení s § 12 odst. 4 advokátního tarifu ..., když přiměřenější je stanovit společnou odměnu za jeden úkon právní služby pro všechny zastoupené (nikoli tedy za každou osobu samostatně)“. Toto rozhodnutí však bylo vydáno ve zcela specifické věci, kdy na jedné straně sporu vystupovali spoluvlastníci domu (jako pronajímatelé), přičemž na jedné straně sporu vystupovalo několik desítek účastníků. Pokud by za takovéto situace bylo postupováno podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu, pak by skutečně stanovení odměny tímto způsobem mohlo vést k nepřijatelným důsledkům (ke zcela nepřiměřeně vysoké odměně za právní zastoupení). Postup naznačený Nejvyšším soudem ve věci sp. zn. 26 Cdo 3964/2015 tedy lze chápat jako výjimku z obecného pravidla, které vychází z § 12 odst. 4 advokátního tarifu. V poměrech projednávané věci, kdy na straně žalobců vystupovali 3 účastníci, nelze dospět k závěru, že by se jednalo o takovou výjimečnou situaci, která by odůvodňovala odklon od ust. § 12 odst. 4 advokátního tarifu.

20. V daném případě předmět řízení (cena náhradního pozemku) bylo možné ocenit částkou 99 330 Kč. Žalobci nebyli v pozici nerozlučných společníků, proto v případě žalobce a), který se domáhal převodu spoluvlastnického podílu ve výši $\frac{1}{2}$, bylo možné vycházet z tarifní hodnoty 49 665 Kč, což podle § 7 advokátního tarifu představuje základní odměnu ve výši 3 100 Kč za úkon právní služby. V případě žalobců b) a c), kteří oba požadovali převod spoluvlastnického podílu ve výši $\frac{1}{4}$, činí tarifní hodnota 24 832,50 Kč, což podle § 7 advokátního tarifu představuje základní odměnu za úkon právní služby ve výši 2 100 Kč (pro každého ze žalobců b/ a c/). S přihlédnutím k tomu, že zástupce žalobců zastupoval současně 3 osoby, činí za úkony učiněné ve vztahu k žalobci a) snížená odměna 2 480 Kč za každý úkon (3 100 Kč -20 %), v případě úkonů učiněných za žalobce b) a c) činí snížená odměna 1 680 Kč za každý úkon (2 100 Kč -20 %). Takto lze dospět k závěru, že za každý společně učiněný úkon právní služby bylo možné přiznat odměnu ve výši 5 840 Kč (2 480 +1 680+1 680).
21. Odvolací soud z obsahu spisu dovodil, že zástupce žalobců učinil 5 účelných úkonů právní služby, které lze podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu spatřovat v: 1) vyjádření ve věci ze dne 13. 1. 2023, 2) vyjádření ve věci ze dne 19. 5. 2023, 3) účast u jednání 25. 5. 2023, 4) vyjádření ve věci ze dne 2. 8. 2023, 5) účast u jednání 14. 9. 2023. Na rozdíl od soudu I. stupně odvolací soud nepovažoval za účelný účtovaný úkon právní služby spočívající v písemném závěrečném návrhu, neboť k tomuto úkonu zástupce žalobců nebyl soudem vyzván a tento úkon byl součástí odměny za účast u jednání 14. 9. 2023, kde byl závěrečný návrh přednesen ústně. Celková odměna za těchto 5 úkonů právní služby dosáhla částky 29 200 Kč ($5 \times 5 840$ Kč). Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu náleží zástupci žalobců za každý úkon právní služby režijní paušál ve výši 300 Kč, celkem tedy 1 500 Kč za 5 úkonů právní služby. Rovněž zástupci žalobců vzniklo podle § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 advokátního tarifu právo na náhradu za ztrátu času v souvislosti s účastí u dvou soudních jednáních, která se konala mimo jeho sídlo. Za každé jednání byla přiznána náhrada za ztrátu času ve výši 1 200 Kč (12 půlhodin po 100 Kč); za obě jednání tak celková náhrada ve výši 2 400 Kč. Náklady žalobců za právní zastoupení tedy v součtu dosáhly částky 33 100 Kč. Jelikož bylo osvědčeno, že zástupce žalobců je plátcem DPH, byla tato částka navýšena o 21 % DPH (6 951 Kč) na celkovou částku 40 051 Kč (§ 137 odst. 3 o.s.ř.).
22. Mezi hotové náklady právního zástupce žalobců pak patří i cestovné ke dvěma soudním jednáním, ke kterým zástupce žalobců použil vlastní osobní automobil s průměrnou spotřebou 11,8 litrů motorové nafty na 100 km (zjištěno z velkého technického průkazu). Při výpočtu cestovného bylo vycházeno z toho, že zástupce žalobců v souvislosti s účastí u jednoho jednání ujel 550 km na trase Příbram – Blansko a zpět. Výpočet se opírá o vyhlášku č. 467/2022 Sb. Náhrada za použití vozidla dosáhla částky 2 860 Kč ($550 \text{ km} \times 5,20 \text{ Kč}$) a náhrada za pohonné hmoty částky 2 862 Kč ($550 \text{ km} \times 0,118 \times 44,10 \text{ Kč}$). Cestovné za účast u jednání dne 25. 5. 2023 dosáhlo částky 5 722 Kč. Při výpočtu cestovného za účast u jednání dne 14. 9. 2023 bylo vycházeno z toho, že od 1. 7. 2023 byla podle citované vyhlášky snížena vyhláškovaná cena motorové nafty z částky 44,10 Kč za 1 litr

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Remešová.

na částku 34,40 Kč. Proto náhrada za pohonné hmoty dosáhla částky 2 233 Kč ($550 \text{ km} \times 0,118 \times 34,40 \text{ Kč}$). Náhrada za použití vozidla (2 860 Kč) zůstala stejná. Cestovné za účast u tohoto jednání tedy dosáhlo částky 5 093 Kč. Za obě cesty tak cestovné dosáhlo v součtu částky 10 815 Kč.

23. Odvolací soud při výpočtu náhrady nákladů vycházel z toho, že za cestovné nelze přiznat DPH, neboť tato daň byla zaplacená zástupcem žalobců již v rámci nákupu automobilu i v rámci nákupu pohonných hmot; proto pokud by DPH byla přiznána i z náhrady cestovného, znamenalo by to v podstatě to, že tato daň by byla placena dvakrát, což není přípustné.
24. Náklady za právní zastoupení žalobců (včetně cestovného) tak dosáhly celkem částky 50 866 Kč ($40\,051 + 10\,815$).
25. Soud I. stupně pochybil v tom, pokud žalované uložil povinnost zaplatit žalobcům náklady řízení společně a nerozdílně. Zde bylo nutné vycházet z toho, že žalobci nemají postavení nerozlučných společníků, proto celkovou náhradu řízení (50 866 Kč) bylo nutné rozdělit podle toho, v jakém poměru se žalobci domáhali převodu předmětného náhradního pozemku. Z tohoto pohledu náhrada ve vztahu k žalobci a) činila 25 433 Kč ($1/2$ z 50 866 Kč) a u žalobců b) a c) náhrada činila (pro každého) částku 12 716,50 Kč ($1/4$ z 50 866 Kč).
26. Z výše uvedených důvodů odvolací soud změnil napadený výrok II. o nákladech řízení tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.
27. O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 142 odst. 1 o.s.ř. Žalovaná nebyla se svým odvoláním úspěšná, proto jí vznikla povinnost nahradit žalobcům účelně vynaložené náklady tohoto odvolacího řízení, které spočívají v nákladech za právní zastoupení. Zástupce žalobců v odvolacím řízení učinil 2 úkony právní služby, které ve smyslu § 11 odst. 1 advokátního tarifu spočívaly v: 1) písemném vyjádření k odvolání žalované, 2) účasti u jednání odvolacího soudu 4. 6. 2024. Odměna za jeden úkon právní služby při zastupování tří osob činí 5 840 Kč. K výpočtu odměny odvolací soud odkazuje na předchozí odstavce. I zde za každý úkon právní služby vznikl zástupci žalobců nárok na režijní paušál ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu) a podle § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 advokátního tarifu nárok na náhradu za promeškaný čas ve výši 900 Kč (9 půlhodin po 100 Kč). Celkové náklady za právní zastoupení tak dosáhly částky 13 180 Kč. Jelikož zástupce žalobců je plátcem DPH, byla tato částka navýšena o 21 % DPH (2 767,80 Kč) na částku 15 947,80 Kč (§ 137 odst. 3 o.s.ř.).
28. K hotovým nákladům za právní zastoupení pak náleží cestovné k soudnímu jednání, ke kterému zástupce žalobců přijel osobním automobilem s průměrnou spotřebou 6 litrů motorové nafty na 100 km (zjištěno z velkého technického průkazu). V tomto případě bylo vycházeno z toho, že zástupce žalobců na trase Příbram - Brno a zpět ujel celkem 414 km. Náhrada cestovného byla vypočtena podle vyhlášky č. 398/2023 Sb., když náhrada za použití vozidla činí 2 318,40 Kč ($414 \text{ km} \times 5,60 \text{ Kč}$) a náhrada za pohonné hmoty činí 961,40 Kč ($414 \text{ km} \times 0,06 \times 38,70 \text{ Kč}$). Náhrada za cestovné tedy dosáhla celkové částky 3 279,80 Kč.
29. Celkové náklady žalobců v odvolacím řízení tak dosáhly částky 19 227,60 Kč ($15\,947,80 + 3\,279,80$). S ohledem na to, co každý z žalobců požadoval, náleží žalobci a) poměrná část náhrady nákladů ve výši 9 613,80 Kč ($1/2$ z 19 227,60 Kč) a každému ze žalobců b) a c) poměrná náhrada ve výši 4 806,90 Kč ($1/4$ z 19 227,60 Kč). Za těchto důvodů odvolací soud rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení tak, jak je uvedeno ve výrocích III., IV. a V.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je dovolání přípustné, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem

vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Dovolání lze podat ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně.

Nesplní-li povinná strana dobrovolně a včas, co jí ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněná strana podat návrh na výkon rozhodnutí (exekuci).

Brno 4. června 2024

Mgr. Jiří Vašíček v. r.
předseda senátu

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 28. 6. 2024, ve výroku II. – V. vykonatelnosti dne 2. 7. 2024. Připojení doložky provedla Kateřina Blažková dne 24. 7. 2024.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Remešová.